

De Klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg

is inzake de klacht 2020/050 van:

de heer XXXXX, geboren XXXXX, ten tijde van de klacht verblijvend in De Woenselse Poort,
de afdeling Volte 2B, onderdeel van GGzE

tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 23 oktober 2020 een klaagschrift, gedateerd 23 oktober 2020, van de heer XXXXX, hierna te noemen klager.

Klager heeft zich bij het formuleren van zijn klaagschrift en bij de mondelinge behandeling van de klacht laten bijstaan door mevrouw XXXXX, Patiëntenvertrouwenspersoon.

De klacht richt volgens het klaagschrift zich tegen mevrouw M. den Haan, psychiater en een aantal begeleiders van de afdeling Volte 2B. Mevrouw XXXXX, hierna te noemen verweerster, heeft namens allen verweer gevoerd.

De klachtencommissie ontving op 30 oktober 2020 een verweerschrift, gedateerd op 28 oktober 2020.

Verweerster heeft zich bij het formuleren van het verweerschrift laten bijstaan door mevrouw XXXXX. Mevrouw XXXXX was verhinderd aanwezig te zijn bij de mondelinge behandeling van de klacht. In haar plaats was de heer XXXX, ANIOS, verbonden aan de afdeling Volte 2B, aanwezig bij de mondelinge behandeling van de klacht. Mevrouw XXXXX heeft de heer XXXX bijgestaan bij de mondelinge behandeling van de klacht.

De klachtencommissie was door de veiligheidsmaatregelen die moesten worden getroffen om de verspreiding van het Coronavirus tegen te gaan niet in de gelegenheid om klachten in fysieke aanwezigheid van klager en verweerder te behandelen. De klachtencommissie heeft de klacht daarom via een beeldverbinding behandeld. Klaagster en verweerder, de personen die hen bijstonden, alsmede de leden van de klachtencommissie en de secretaris van de klachtencommissie hebben deelgenomen aan de behandeling van de klacht via de beeldverbinding. De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 5 november 2020.

Klager is er blijkens het klaagschrift mee akkoord dat de commissieleden, indien nodig, het dossier inzien, eventueel door middel van fotokopieën.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich op de beslissing van 20 oktober 2020 om klager in zijn recht op bewegingsvrijheid te beperken door middel van een kamerprogramma.

3. Standpunt van de klager

Klager is van mening dat hij drie dagen ten onrechte op zijn kamer heeft gezeten en geeft aan het daar niet vol te houden en er gek van te worden. Volgens klager worden zijn woorden verdraaid, waardoor het lijkt alsof hij een meedogenloze crimineel is. Ook klopt het dossier niet volgens klager en daarnaast wenst klager een schadevergoeding. Klager erkent dat hij dingen heeft gezegd die hij niet had moeten zeggen. Dit heeft hij gedaan uit frustratie nadat hem ten gehore was gekomen dat

men kotsmisselijk van hem werd. De dag hierna is de heer op zijn kamer geplaatst en dit heeft drie dagen geduurd, waarvan de kamer één dag op slot is geweest.

Klager geeft desgevraagd aan dat het met zijn geestelijke gezondheid goed gaat, echter daarnaast een grote uitzichtloosheid te ervaren.

4. Standpunt van de verweerster

De klacht betreft kennelijk de beslissing d.d. 20 oktober 2020 om klager te beperken in zijn bewegingsvrijheid door middel van een kamerprogramma ex artikel 9:9 lid 2 Wvvgz. De beperking heeft drie dagen geduurd.

Klager geeft in zijn klaagschrift aan dat hij ten onrechte op zijn kamer moet zitten. Klager houdt daar niet van en wordt gek op zijn kamer. Volgens klager worden zijn woorden verdraaid waardoor het lijkt alsof hij een meedogenloze crimineel is. Ook klopt volgens klager het dossier niet.

Voorafgaand aan de betreffende beslissing tot het beperken van de bewegingsvrijheid heeft klager een begeleider uitgescholden met 'kankerhoer' nadat deze tot vier keer toe dezelfde vraag stelde en irritant was, aldus klager. Hierop heeft de Medewerker Zorg en Veiligheid tegen klager gezegd dat als hij dat buiten zou doen, hij wel eens klappen zou kunnen krijgen.

De volgende ochtend is klager met de behandelaar in gesprek gegaan. In dit gesprek deed klager dreigende uitspraken over de Medewerker Zorg en Veiligheid. Klager geeft hierbij aan "de baas van Amsterdam te zijn". Ook benoemt klager "dat er in Amsterdam een aantal Marokkaantjes een mes in de lever van de collega Medewerker Zorg en Veiligheid zullen steken, dit heeft hij dan verdiend". Ook zegt klager "ze moeten zijn kind pakken en in een busje stoppen om te ontvoeren". Wanneer de behandelaar vraagt of dit over het kind van de Medewerker Zorg en Veiligheid gaat antwoordt klager met "ja". Klager is hierop begrensd en in overleg met de psychiater is klager op een open kamer programma geplaatst.

De volgende ochtend is klager gezien en beoordeeld door de arts, waarbij klager zeer dwingend is over zijn kamerprogramma, maar omdat contactmomenten goed verlopen, is besloten dat zijn kamerprogramma wordt omgezet naar een rustprogramma, hetgeen inhoudt dat je tijdens een rustmoment op de kamer verblijft. Binnen een uur tijd komt klager echter van zijn kamer en zegt tegen begeleiding dat de arts kan stikken met zijn medicatie en dat hij deze zelf mag innemen. Wederom is er met klager in gesprek gegaan waarbij hij zeer dwingend is. Wanneer er 'nee' wordt gezegd staat hij dreigend op en maakt een loopbeweging richting begeleiding en arts waarna de deur wordt gesloten. Vervolgens probeert de begeleiding om nog met klager in gesprek te gaan, maar hij blijft schreeuwen en dreigingen uiten.

Klager houdt zich niet aan afspraken, is dwingend en is dreigend in zijn houding waarbij hij zijn stem verheft. Door dit gedrag van klager kan de orde en de veiligheid binnen de afdeling niet worden gegarandeerd waarna opnieuw is besloten om over te gaan op een kamerprogramma.

Gedurende de dagen daarna is klager nog vaak dwingend en agressief, maar lijkt wel rustiger te worden en beter in gesprek te gaan zodat kon worden besloten om het kamerprogramma op 23 oktober 2020 op te heffen.

Verweerster is van mening dat gelet op de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid correct is gehandeld. Uit de overgelegde voortgangsrapportages blijkt dat klager dreigende uitspraken heeft gedaan en dreigend en grensoverschrijdend richting medewerkers is geweest. Klager is daarbij erg dwingend in gedrag waardoor de orde en de veiligheid op de afdeling niet langer kon worden gegarandeerd. Een kamerprogramma was op dat moment de minst ingrijpende beperking. Op het moment dat klager weer beter "in contact" was en er met hem afspraken konden worden gemaakt, is besloten om het kamerprogramma op te heffen. Klager heeft gedurende drie dagen een kamerprogramma gehad.

Verweerster is van mening dat de klacht ongegrond dient te worden verklaard. En daarmee is verweerster van oordeel dat er geen aanleiding is om klager een schadevergoeding toe te kennen.

5. Bevoegdheid klachtencommissie

Klager is TBS met dwangverpleging opgelegd. Hij verblijft in De Woenselse Poort op grond van artikel 37b van het wetboek van Strafrecht. Op personen die om die reden gedwongen is geplaatst in een accommodatie als bedoeld in artikel 1:1 lid 1 onder b van de Wvvgz is op grond van artikel 9:1 van de Wvvgz de klachtprocedure van deze wet van toepassing. Dat betekent dat klager bij de klachtencommissie een klacht zoals genoemd in artikel 10:3 van de Wvvgz kan indienen.

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat de klacht die klager naar voren heeft gebracht namelijk over de beslissing van 20 oktober 2020 om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid door middel van een kamerprogramma, behoort tot de in artikel 10:3 Wvvgz genoemde verplichtingen en beslissingen op grond waarvan een patiënt een klacht kan indienen. Het klachtrecht op grond van de Wvvgz is derhalve van toepassing op de klacht die klager naar voren brengt.

De klachtencommissie voldoet voor wat betreft haar samenstelling aan artikel 10:2 lid 2 en lid 3 van de Wvvgz.

De klachtencommissie is bevoegd om de klacht te beoordelen.

6. Beoordeling

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat op 20 oktober 2020 een beslissing is genomen om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid. Op 21 oktober 2020 is aan klager naar aanleiding van deze beslissing een formulier “art 9:9 lid 2 beslissing tot beperking bewegingsvrijheid” uitgereikt. Uit het formulier blijkt dat de beslissing om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid werd genomen door verweerster.

In het formulier wordt gemotiveerd waarom de beperking van klager in zijn recht op bewegingsvrijheid, door hem een kamerprogramma op te leggen, noodzakelijk werd geacht.

In het formulier wordt klager gewezen op zijn recht om contact op te nemen met de Patiëntenvertrouwenspersoon en op de mogelijkheid om naar aanleiding van de beslissing een klacht in te dienen bij de klachtencommissie.

De klachtencommissie komt daarom tot het oordeel dat in voldoende mate is voldaan aan het bepaalde in artikel 8:9 van de Wvvgz.

Door verweerster wordt in haar verweerschrift gesproken van een open en een gesloten kamerprogramma dat aan klager werd opgelegd. De klachtencommissie wil hier aangeven dat naar haar oordeel het geen verschil uitmaakt of aan een patiënt een open kamerprogramma, een gesloten kamerprogramma of een rustprogramma wordt opgelegd. In alle gevallen is het de patiënt die verplicht in zijn of haar kamer moet verblijven en is het niet toegestaan om zijn of haar kamer zonder toestemming te verlaten. In alle gevallen is sprake van een beperking van het recht op bewegingsvrijheid.

Wanneer de klachtencommissie de gebeurtenissen beziet die de aanleiding waren om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid dan blijkt uit de overgelegde rapportage voldoende dat klager op 20 oktober 2020 door dreigend gedrag en door het gebruik van grove en dreigende taal een situatie veroorzaakte die als groepsontwrichtend en daardoor versturend voor de orde en de veiligheid op de afdeling kunnen worden aangemerkt. Uit de overgelegde rapportage blijkt dat ook op 21 oktober 2020 door klager bedreigingen werden geuit. Het gedrag van klager werd op 22 oktober 2020 zodanig rustiger dat op 23 oktober 2020 kon worden besloten om het kamerprogramma van klager, en daarmee de beperking van het recht op bewegingsvrijheid van klager, op te heffen.

De klachtencommissie zal de beslissing om klager te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid toetsen aan de beginselen van effectiviteit, subsidiariteit, proportionaliteit en veiligheid.

Het beginsel van effectiviteit.

De beperking van de beperking van het recht op bewegingsvrijheid moet geschikt zijn om het doel te bereiken.

De klachtencommissie heeft kunnen vaststellen dat de beperking van het recht op bewegingsvrijheid van klager gedurende een periode van drie dagen voldoende is geweest om er voor te zorgen dat klager geen gedrag meer vertoonde waardoor hij de orde en de veiligheid op de afdeling nog verstoortte. De beperking van het recht op bewegingsvrijheid was dus effectief.

Het beginsel van subsidiariteit.

Bezien moet worden of géén andere, minder ingrijpende maatregelen mogelijk waren om hetzelfde doel te bereiken.

De klachtencommissie is van oordeel dat er geen andere minder ingrijpende maatregel mogelijk was dan klager een kamerprogramma op te leggen, en hem daarmee te beperken in zijn recht op bewegingsvrijheid, om de verstoring van de orde en de veiligheid op de afdeling die door klager werd veroorzaakt te beëindigen.

Het beginsel van proportionaliteit.

De ernst en de zwaarte van de beperking van het recht op bewegingsvrijheid van klager moeten in verhouding staan tot het doel van deze beperking.

De klachtencommissie acht, in het licht van haar oordeel dat voldaan is aan het beginsel van subsidiariteit, de beperking van klager in zijn recht op bewegingsvrijheid in verhouding staan tot de ernst en de zwaarte van deze beperking.

Het beginsel van veiligheid.

De beperking van klager in zijn recht op bewegingsvrijheid moet veilig zijn voor klager en voor anderen.

De klachtencommissie is van oordeel dat gebleken is dat de beperking van klager in zijn recht op bewegingsvrijheid om de orde en de veiligheid op de afdeling te herstellen veilig is geweest voor klager en voor anderen.

Alles overziende acht de klachtencommissie de klacht ongegrond

Ten aanzien van de andere zaken die klager in zijn klaagschrift noemt als punten van onvrede, wil de klachtencommissie aangeven dat zij niet bevoegd is om daar een oordeel over te geven, maar wil zij ook aangeven dat zij meent dat deze onvrede waarschijnlijk het beste kan worden weg genomen door daarover te spreken in de eerstkomende zorgplanbespreking.

7. Uitspraak

De klachtencommissie voornoemd, verklaart de klacht van de heer XXXXX over

- de beslissing van 20 oktober 2020 om klager in zijn bewegingsvrijheid te beperken door hem een kamerprogramma op te leggen; **ongegrond**.

Schadevergoeding.

Klager heeft verzocht om schadevergoeding. Omdat de klachtencommissie de klacht van klager ongegrond heeft bevonden, is er geen aanleiding om hem een schadevergoeding toe te kennen.

Aldus gedaan te Eindhoven op 5 november 2020 door de klachtencommissie van de Stichting GGzE te Eindhoven, bestaande uit de heer XXXXX, voorzitter, en de leden mevrouw XXXXX, psychiater, en mevrouw XXXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXXX, secretaris.

w.g. XXXXX

w.g. XXXXX

Voor afschrift,
De secretaris
(XXXXX)